

Arrest

nr. 210 529 van 4 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 24 april 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A.C. RECKER *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Albanees, geboren in Ujmisht (Kukës, Albanië) en afkomstig uit Tirana (Albanië). U beschikt over de Albanese nationaliteit. U bent gehuwd met M. K. (...) (O.V. (...)). U werkte in de bouw en werd via uw werk bevriend met De.D. (...). De familie D. (...) is een rijke familie die zaken doet. Ze woonden ook in Tirana maar waren net zoals u oorspronkelijk afkomstig uit Kukës. Jullie kwamen in juni 2016 overeen dat uw dochter S. K. (...) (O.V. (...)) zou huwen met zijn zoon, A. D. (...). Hoewel zowel uw echtgenote als uw dochter niet op de hoogte waren over deze huwelijksplannen, kwam de familie D. (...) midden juli 2016 op bezoek bij jullie als een soort van kennismaking. Enkele dagen voor het

verlovingsfeest op 1 augustus 2016 bracht u uw dochter en echtgenote op de hoogte over de uithuwelijkingsplannen. Op 1 augustus 2016 kwamen A. D. (...), De. D. (...), en de vader van De., B. D. (...) genaamd, om de verloving te vieren, de ringen en andere cadeautjes te geven. In juni 2017 beëindigde uw dochter haar middelbaar onderwijs. Ze had heel goede resultaten en werd door haar leerkrachten en vrienden aangemoedigd om haar studies verder te zetten. Uw dochter wilde graag verder studeren en u ging hiermee akkoord maar jullie dienden dit te bespreken met de familie D. (...) aangezien ze al verloofd was. U nodigde de familie D. (...) uit op 31 augustus 2017. Na het eten besprak u het probleem dat uw dochter nog wilde verder studeren. B. D. (...) wilde hier niks van weten. Hij vond dat uw dochter al aan hun familie toebehoorde en wilde dat zij als vrouw bij hen kwam om te werken en dat zij niet verder mocht studeren. Er ontstond een hevige discussie tussen u en B. D. (...). U zei dat u niet wilde dat uw dochter als een slavin zou worden behandeld. De. D. (...) was stil en zei niks. U vond dat B. D. (...) zich gedroeg als baas in uw huis. Toen ze weggingen, zei u dat de verloving niet meer geldig was omdat u wilde dat uw dochter kon verder studeren. Op 1 september 2017 belde De. (...) u op en zei dat hij u gelijk gaf maar dat hij de beslissing van zijn vader diende te volgen. Hij probeerde u alsnog te overtuigen om niet te breken met de verloving maar u wilde dit niet. Na de verbreking van de verloving op 31 augustus 2017 kreeg uw dochter persoonlijk telefonische bedreigingen en sms'en en na twee of drie dagen heeft ze haar gsm uitgezet. Op 4 september 2017 kwamen drie personen, F. (...), Al. (...) en R. (...) genaamd, bij u thuis met de aankondiging van B. (...) dat jullie in een bloedwraak verwickeld zijn omdat u de eer van de familie had geschaad. 's Avonds op 7 september 2017 kwam A. D. (...) (ongemaskerd) met drie gemaskerde mannen naar uw huis. Hij riep naar u en beledigde u. U en uw gezin bleven allen binnen uit schrik. Hij vond dat S. (...) aan hem toebehoorde. A. (...) schoot drie keren. Door het kabaal kwamen uw buurmannen naar buiten en dit leidde tot het vertrek van A. (...) en de mannen. U liet uw buurmannen binnen en vertelde hen over het feit dat u sinds enkele dagen in een bloedwraak verwickeld bent. Ze stelden zich heel behulpzaam op. Uw buurman Q. L. (...) vertelde u dat hij al de politie had gebeld naar aanleiding van het incident die avond maar dat hij geen gehoor kreeg en er enkel een muziekje te horen was aan de andere kant van de lijn. U besloot om de volgende dag, op 8 september 2017, naar de politie te bellen om klacht in te dienen. U kreeg de politiecommissaris S. R. (...) aan de lijn. U legde hem de situatie in detail uit en hij vertelde u dat u in uw situatie niet op de steun van de staat kan rekenen. Hij zei dat er gevallen zijn geweest waarin de politie was tussengekomen maar die beëindigd zijn met een moordpartij. Hij kon u geen hulp aanbieden en raadde u aan om de traditionele weg, via de Kanun, de zaken te regelen. Daarom belde u nog dezelfde dag het dorps hoofd en legde u de situatie aan hem uit. Het dorps hoofd bracht een bezoek aan de familie D. (...). Daar werd hem gezegd dat niemand zo zwaar als u de reputatie van de familie kon schaden. Het dorps hoofd kwam nadien bij u op bezoek om het slechte nieuws te melden. U sprak vervolgens met de wijkagent die u persoonlijk kende. Hij vertrouwde u eveneens toe dat de autoriteiten u in dergelijke zaak niet kunnen helpen en dat u een andere oplossing moest vinden omdat de familie D. (...) een heel invloedrijke familie is in Albanië met kennissen tot in de politieke kringen. Noch de wijkagent noch de politiecommissaris hebben u aangeraden om een klacht in te dienen. Aangezien S. (...) veel gevaar liep en u wilde dat zij verder kon studeren, besloot u dat ze Albanië diende te verlaten. Uw dochter verliet Albanië op 16 september 2017 met een minibus en de steun van twee vrienden die haar tot de grens hebben begeleid. Op 26 september 2017 vroeg ze asiel in België. Na S.'s (...) vertrek ondernam u nog verschillende verzoeningspogingen. Het dorps hoofd is tot driemaal toe naar de familie D. (...) gegaan maar zonder resultaat. U consulteerde ook een imam, die eveneens een bezoek bracht aan de familie zonder enig succes. Het dorps hoofd en de imam leverden op uw vraag bij u thuis als bewijs een attest af betreffende uw situatie en hun betrokkenheid. Ook uw broer en andere familieleden leefden sinds de aankondiging van de bloedwraak opgesloten uit vrees om slachtoffer te worden in deze zaak. U hebt nooit gedacht om (via de bemiddelaars) hun situatie uit te klaren en om na te gaan wie van uw familie zich vrij kon bewegen en geen vrees diende te hebben in deze bloedwraak. Ook de wijkagent bleef erbij dat u geen hulp van de staat kon verwachten en raadde u aan om het land te verlaten. Het derde bezoek van het dorps hoofd was eind november 2017 en hij werd toen zelfs niet binnengelaten. Omwille van uw vrees om slachtoffer te worden van bloedwraak en omdat u wilde dat uw kinderen verder naar school konden gaan, besloot u uiteindelijk ook Albanië te verlaten. U verliet Albanië op 4 december 2017, kwam aan in België op 8 december 2017 en vroeg asiel aan op 11 december 2017.

U beschikt over uw origineel Albanees paspoort afgegeven op 26 september 2017 (10 jaar geldig), uw origineel rijbewijs en de originele paspoorten van uw drie minderjarige kinderen, allen afgegeven op 11 juni 2015 (vijf jaar geldig). U verwijst voor de overige documenten in verband met uw zaak naar de door uw dochter S. (...) neergelegde documenten. Uw dochter S. (...) legde volgende documenten neer: haar origineel paspoort, afgegeven op 11 juni 2015 (vijf jaar geldig), een originele geboorteakte en een attest van familiesamenstelling beide afgegeven op 16 november 2017, een origineel attest van het dorps hoofd d.d. 13 oktober 2017 waaruit blijkt dat hij zonder succes als bemiddelaar heeft opgetreden in

de bloedwraak tussen de familie van A. K. (...) en D. D. (...), een origineel attest (niet gedateerd) geschreven door een leerkracht Engels genaamd A. H. (...) (waaruit blijkt dat hij S. (...) heeft aangemoedigd om universitaire studies te volgen en een kopie van een identificatiedocument (niet gedateerd) van een familielid toen hij bij Renea, een snelle interventie-eenheid, werkte.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er te worden gewezen op enkele frappante tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en deze van uw dochter S. (...), hetgeen de geloofwaardigheid van jullie verklaringen sterk ondermijnt.

U en uw dochter verklaarden op het Commissariaat-generaal dat A. D. (...) 's avonds op 7 september 2017 rond 20u samen met gemaskerde kompanen aan uw deur kwam. Hij begon te roepen en schelden dat S. (...) aan hem toebehoorde, te dreigen dat hij haar zou vernietigen en hij loste drie schoten. Jullie verklaarden dat ten gevolge van het tumult de burens buitenkwamen en dat de burens de politie hadden gebeld (CGVS S. (...) 6/11/2017, p. 17 en CGVS A. (...), p. 12 en p. 18). Jullie verklaringen betreffende dat telefoontje van een buur met de politie komen echter geenszins overeen. U verklaarde hieromtrent dat u de avond nadat A. (...) en de belagers vertrokken waren, de burens had uitgenodigd om de situatie uit te leggen en dat u zo wist dat uw buurman Q. L. (...) de politie had gebeld maar dat er geen antwoord kwam van de politie en hij enkel een muziekje heeft gehoord. U stelt hierover dat het er zo aan toe gaat in Albanië, meer bepaald dat 's avonds de politie de telefoon niet opneemt (CGVS A. (...), p. 12 en p. 18). S. (...) daarentegen verklaarde dat de burens na het incident bij u zijn gekomen om te vragen wat er aan de hand was. Uw burens informeerden u dat ze naar de politie hadden gebeld en dat de politie had gezegd dat ze het onder elkaar moeten regelen omdat de staat niet kan tussenkomen in bloedwraakzaken (CGVS S. (...) 6/11/2017, p. 17). Er kan dus geconcludeerd worden dat jullie verklaringen over de inhoud en het antwoord van de politie in verband met het telefoontje van de burens volledig tegenstrijdig zijn. Volgens de verklaringen van S. (...) werd de politie met andere woorden al op de hoogte gesteld van de bloedwraak op 7 september 2017 en dit door de burens. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u de autoriteiten slechts voor het eerst zou verwittigd hebben van de bloedwraak op 8 september 2017 en dat de burens voor het incident op 7 september 2017 ook nog niet op de hoogte waren van het feit dat jullie in een bloedwraak verwickeld waren (CGVS A. (...), p. 12 en p. 17).

In dit verband kan overigens nog worden gewezen op een opmerkelijk gegeven. Zo heeft u, ondanks de beweerde bedreigingen aan het adres van uw dochter waarbij schoten werden gelost waardoor de burens zich zorgen maakten en zelfs de politie al hadden opgebeld, zelf geen moeite meer gedaan om nog diezelfde avond de autoriteiten te verwittigen. Indien de burens geen antwoord zouden gekregen hebben van de politie, is het vooreerst heel opmerkelijk dat u in uw situatie niet nogmaals hebt geprobeerd de autoriteiten te contacteren. Gevraagd waarom u de politie die avond niet zelf nog eens had opgebeld, antwoordde u dat de politie in Albanië 's avonds niet opneemt omdat ze denken dat de mensen hen willen bedotten. Dit is echter een loutere persoonlijke veronderstelling, dewelke overigens weinig overtuigend overkomt gelet op de beschikbare informatie over de werking van de Albanese autoriteiten waarnaar verder in de beslissing wordt verwezen. Om uw nalaten verder te verantwoorden, verduidelijkte u nog dat u onder de indruk was van het incident, weinig geconcentreerd en u op het moment zelf niet dacht om de politie te bellen maar aan uw kinderen dacht en hen wilde sussen (CGVS A. (...), p. 18 en p. 22). Gelet op de gehele situatie, komt uw uitleg echter weinig overtuigend over.

Voorts zijn jullie verklaringen in verband met de periode tot wanneer S. (...) telefonische bedreigingen heeft gekregen volstrekt tegenstrijdig, hetgeen verder de geloofwaardigheid van jullie asielaanvraag aantast. Zo verklaarde S. (...) dat A. (...) haar elke dag vanaf de dag dat ze in bloedwraak verkeerde tot de dag van haar vertrek uit Albanië op 16 september 2017 heeft gebeld om haar te bedreigen met de dood. Hierdoor kon zij niet langer in Albanië verblijven (CGVS S. (...) 6/11/2017, p. 5 en p. 9). U verklaarde daarentegen dat ze sinds de verbreking van de verloving op 31 augustus 2017 tot twee of drie dagen erna telefonische bedreigingen heeft gekregen en vervolgens haar telefoon heeft uitgezet. U verduidelijkte dat voor de dag van de uitspraak van de bloedwraak, 4 september 2017, haar telefoon al uit stond (CGVS A. (...), p. 13 en p. 14).

Bovendien kan er nog worden gewezen op een onlogisch element in uw asielaanvraag. Volgens de verklaringen van u en uw dochter S. (...) leefde de hele familie langs uw kant, inclusief uw zussen en hun kinderen, opgesloten (CGVS S. (...) 6/11/2017, p. 14 en CGVS A. (...), p. 14-15). Hoewel uit geruchten bleek dat vooral uw gezin het meeste gevaar liep, leefden vele familieleden opgesloten aangezien de tegenpartij nooit duidelijkheid had gegeven over wie er gevisieerd werd. Gelet op uw vrees dat als uw gezin niet gevonden wordt, er wraak zal genomen worden op de andere familieleden (CGVS,

p. 10), is het weinig aannemelijk dat u nooit ofte nimmer zelfs maar al eens hebt nagedacht om een oplossing voor uw opgesloten familieleden te zoeken. U hebt nooit gedacht om een vrijstelling te vragen of hun vrijheid/situatie besproken. Evenmin werd dit door de bemiddelaars aangekaart bij de familie D. (...). Dit is des te opmerkelijk gelet op uw veelvuldige verzoeningspogingen en het feit dat u voor uzelf wel een oplossing hebt gezocht: het verlaten van Albanië zodat uw kinderen opnieuw naar school konden gaan (CGVS A. (...), p. 14-17).

Het geheel van bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag volledig. Dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen, blijkt overigens uit uw beweringen over de reactie van de politie op uw situatie. U verklaarde dat u op 8 september 2017 de politie hebt opgebeld met de intentie om klacht neer te leggen voor het feit dat er bloedwraak werd uitgesproken op 4 september 2017 en voor het incident op 7 september 2017, maar dat u omwille van de reactie en het advies van de politie uiteindelijk nooit klacht hebt neergelegd. De politiecommissaris zei tegen u in het telefoongesprek dat de Albanese politie niet in staat is om mensen tegen bloedwraak te beschermen en hij raadde u aan om een oplossing te zoeken via traditionele weg. Hij liet u weten dat er zelfs moorden zijn gepleegd in gevallen waarin zagezegd wel bescherming werd verleend door de politie. Noch de politiecommissaris noch de wijkagent, met wie u later contact had, hebben u aangeraden om klacht in te dienen en gaven het advies om via de kanun, en dus niet via de Albanese autoriteiten, de bloedwraak aan te pakken (CGVS A. (...), p. 12 en p. 18-19).

Gelet op de initiatieven die in Albanië worden genomen zowel op het vlak van de bestrijding van bloedwraak, als op het vlak van de aanpak van corruptie, kan er geen geloof gehecht worden aan de beweerde reactie van de politiecommissaris en wijkagent. Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt immers dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politiebureaus en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om een officiële klacht in te dienen, blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal evenwel dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete.

In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Allereerst leverde de politie ernstige inspanningen in het bestrijden van deze problematiek. Zo werden specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta. Een samenwerking tussen o.a. de politie, het openbaar ministerie, het ministerie van onderwijs, het ministerie van sociale zaken werd uitgebouwd waardoor sneller kan worden overgegaan tot interventies en arrestaties. Bloedwraakzaken worden nauwlettend gemonitord en zodra er ernstige indicaties zijn van een nakend misdrijf (bv. een bedreiging) of wanneer een misdrijf werd gepleegd, worden deze feiten overgemaakt aan het openbaar ministerie voor onderzoek en preventie. Wanneer een moord gepleegd wordt, worden de getroffen families proactief opgevolgd om te vermijden dat een vendetta zich ontwikkelt. Meerdere ngo's bevestigen de inspanningen van de Albanese autoriteiten en erkennen de efficiëntie ervan en de impact ervan op de bestrijding van het fenomeen van de bloedwraak. Ook oude zaken worden heropend en mogelijke bloedwraakzaken worden met bijzondere aandacht behandeld, zelfs in afgelegen gebieden. Verder werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. Ook deze aanpassingen hadden een positief effect op de bestrijding van bloedwraak. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Ofschoon ook hier nog ruimte voor verbetering is, proberen zowel de overheid als het middenveld door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies. Het Commissariaat-generaal erkent dat corruptie een pijnpunt blijft in Albanië. Niettemin moet worden vastgesteld dat ook hier de nodige stappen werden/worden gezet. Zo worden bijvoorbeeld agenten van andere regio's ingeschakeld om te vermijden dat er een te nauwe band bestaat tussen de politie en de

betrokken burgers. Hoe dan ook blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt, werd het wetgevend kader versterkt en werd een nationale coördinator voor corruptiebestrijding aangewezen. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn. Gelet op voorgaande meen ik dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet treffen.

Aangezien er noch aan de eigenlijke problemen met de D.'s (...), noch aan de beweerde pogingen tot het verkrijgen van bescherming van de Albanese autoriteiten enig geloof kan gehecht worden, kan er geen enkel geloof gehecht worden aan uw asielrelaas.

De informatie waarop deze beslissing is gebaseerd werd als bijlage aan het administratieve dossier gevoegd.

Het door u neergelegde paspoort en rijbewijs doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen en bevestigt louter en alleen uw nationaliteit en identiteit, dewelke niet wordt betwist. De identiteit en nationaliteit van uw kinderen wordt evenmin in vraag gesteld. Het paspoort van S. (...), haar geboorteakte en het attest van familiesamenstelling worden niet in vraag gesteld en bevestigen haar identiteit, nationaliteit en de samenstelling van jullie gezin. De neergelegde documenten van het dorpshoofd en van de leerkracht kunnen evenmin bovenstaande vaststellingen wijzigen. Documenten zijn immers slechts bewijskrachtig indien ze kaderen in een geloofwaardig en coherent asielrelaas, quod non in casu. Uit de beschikbare informatie, dewelke werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt overigens ook nog dat er in Albanië op grote schaal fraude en misbruik bestaat met betrekking tot attesten over bloedwraak. Het identificatiedocument van een oom genaamd Q. K. (...) bevestigt louter dat hij ooit voor de snelle interventiedienst Renea heeft gewerkt, hetgeen op zich niet wordt betwist. Dit document doet evenwel geenszins afbreuk aan de vaststelling dat jullie verklaringen ongeloofwaardig werden bevonden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de rechtspleging

Daar waar verzoekende partijen in hun punt “III. Preliminaire vordering” van hun verzoekschrift vragen om onderhavig dossier samen te voegen met het dossier van hun dochter S., duidt de Raad erop dat de Raad op grond van het inquisitoir karakter van zijn rechtspleging autonoom beslist over de eventuele samenvoeging van dossiers. De Raad stelt vast dat er in het dossier van S. een afzonderlijk (Franstalig) verzoekschrift werd ingediend door een andere raadsman. Verzoekende partijen tonen niet aan waarom het de Raad onmogelijk zou zijn hun asielaanvraag te beoordelen zonder deze te voegen met het dossier van hun dochter. De omstandigheden nopen er derhalve niet toe om op deze vraag van verzoekende partijen in te gaan.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen 2, 3 en 13 EVRM, van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de artikelen “48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62” van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van “*de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel*”. In een tweede middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en van de “*algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel*”.

Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

3.2.1. In de mate verzoekende partijen aanvoeren dat de artikelen 2 en 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Met betrekking tot artikel 13 EVRM stelt de Raad vast dat verzoekende partijen niet aantonen op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissingen zou zijn geschonden. Verzoekende partijen beperken zich in hun betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het eerste middel is derhalve niet ontvankelijk.

3.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2.4. Wat vooreerst de bemerking betreft van verzoekende partijen dat artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd geschonden nu zij nooit geconfronteerd werden

met de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden, wijst de Raad erop dat oud artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen – voormeld artikel 17, § 2 werd gewijzigd bij koninklijk besluit van 27 juni 2018 en dus na het plaatsvinden van de gehoren op het Commissariaat-generaal en het nemen van de bestreden beslissingen – als volgt luidde: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren.”* In casu werden evenwel tegenstrijdigheden vastgesteld tussen enerzijds de verklaringen van eerste verzoekende partij en anderzijds de verklaringen van haar dochter S. De Raad wijst erop dat geen enkele rechtsregel voorschrijft dat de commissaris-generaal de verzoeker om internationale bescherming op voorhand dient te confronteren met de informatie op grond waarvan hij voornemens is zijn beslissing te nemen.

3.2.5.1. Inzake de motivering in de bestreden beslissingen dat de verklaringen van eerste verzoekende partij en haar dochter S. over de inhoud en het antwoord van de politie in verband met het telefoontje van de burens volledig tegenstrijdig zijn, stellen verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij verklaard heeft dat er meerdere buurmensen waren en dat het precies Q. L. was die het muziekje had gehoord. S. verklaarde dat buurmensen de politie ook gebeld hadden, hetgeen aangeeft dat ook andere burens dan Q. L. de politie hadden gebeld. Bovendien gaf ook eerste verzoekende partij aan dat de buurmensen de politie ‘op de hoogte’ hadden gebracht, hetgeen duidt op direct contact.

3.2.5.2. De Raad is evenwel van oordeel dat bovenstaande uitleg geenszins kan overtuigen. Waar zij immers trachten te betogen dat ook andere buurmensen de politie hadden gecontacteerd, en dat zij, in tegenstelling tot Q. L. die enkel een muziekje had gehoord, wel contact zouden hebben gehad met de politie, en dat dit ook zo zou blijken uit de verklaringen van eerste verzoekende partij, wijst de Raad erop dat eerste verzoekende partij duidelijk aangaf dat de burens, volgens haar verklaringen meer bepaald Q. L., er de avond van het incident niet in slaagden de politie telefonisch te bereiken waarbij zij stelde dat het er zo aan toegaat in Albanië, namelijk dat 's avonds de politie de telefoon niet opneemt (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS A., p. 12 en p. 18). Tevens verklaarde zij uitdrukkelijk dat de burens maar één keer geprobeerd hadden naar de politie te bellen maar dat ze geen antwoord kregen (gehoorverslag CGVS A., p. 18). Dat ook uit de verklaringen van eerste verzoekende partij zou blijken dat de burens al de avond van het incident contact hadden met de politie, en dat de politie toen reeds had gezegd dat dit onder elkaar moest worden geregeld omdat de staat niet kan tussenkomen in bloedwraakzaken, kan dan ook geenszins door de Raad worden bijgetreden. De vastgestelde tegenstrijdigheid blijft dan ook onverminderd overeind en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas.

3.2.6.1. In verband met de motivering in de bestreden beslissingen dat het ongeloofwaardig is dat eerste verzoekende partij zelf geen moeite meer heeft gedaan om nog diezelfde avond de autoriteiten te verwittigen, stellen verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij en haar dochter S. uitgelegd hebben dat hun burens de politie reeds gebeld hadden, doch dat er geen antwoord was. Bovendien is het algemeen bekend dat de Albanese politie 's avonds de telefoon niet meer opneemt. Verder stellen verzoekende partijen nog dat het incident niet lang duurde en dat eerste verzoekende partij nadien aan haar kinderen dacht en hen wilde sussen.

3.2.6.2. De Raad bemerkt vooreerst dat verzoekende partijen eerst in hun verzoekschrift trachten te betogen dat de burens wel degelijk die avond contact hadden met de politie, en dat zij dit beiden zo verklaarden (zie punt 3.2.5.2.), doch vervolgens in hun verzoekschrift dan weer het tegendeel benadrukken, namelijk dat de burens de politie niet konden contacteren omdat de politie niet opnam. Het spreekt voor zich dat dergelijk verweer louter het ongeloofwaardig karakter van het asielrelaas bevestigt.

Verder komt de uitleg dat de politie in Albanië 's avonds de telefoon niet zou opnemen omdat ze zouden denken dat de mensen hen willen bedotten allesbehalve overtuigend over gelet op de beschikbare informatie over de werking van de Albanese autoriteiten (zie punt 3.2.9.2.).

Ook de uitleg dat eerste verzoekende partij bezig was met haar kinderen en hen wilde sussen kan niet volstaan om te verklaren waarom zijzelf geen moeite meer heeft gedaan om nog diezelfde avond de autoriteiten te verwittigen, gelet op de ernstige bedreigingen ten aanzien van haar dochter waarbij schoten werden gelost en waardoor de burens zich zorgen maakten en zelfs de politie hadden opgebeld.

3.2.7.1. Aangaande de motivering van verwerende partij dat ook de verklaringen van eerste verzoekende partij en haar dochter S. in verband met de periode tot wanneer S. telefonische bedreigingen heeft gekregen volstrekt tegenstrijdig zijn, bemerken verzoekende partijen dat aan S. tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal geen verdere vragen werden gesteld over de bedreigingen vanwege A. In het bijzonder werd niet gevraagd of deze bedreigingen rechtstreeks werden geuit of dat zij deze bedreigingen pas later hoorde toen zij haar gsm terug aanzette en haar voicemail beluisterde.

3.2.7.2. De Raad wijst er evenwel op dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald bij artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De asielzoeker dient dit zo volledig, correct en gedetailleerd mogelijk te doen daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Wanneer eerste verzoekende partij en haar dochter S. dan ook gevraagd worden naar de bedreigingen ten aanzien van S., kan van hen verwacht worden dat zij hierover spontaan volledige, correcte en gedetailleerde verklaringen afleggen. De uitleg dat hierover geen verdere vragen werden gesteld tijdens hun persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal volstaat dan ook niet om deze vastgestelde tegenstrijdigheid in een ander daglicht te stellen.

Voor zover verzoekende partijen dan ook thans lijken te stellen dat S. de (dagelijkse) telefonische bedreigingen waarvan zij melding maakte tijdens haar gehoor pas achteraf hoorde toen zij haar gsm opnieuw inschakelde, is de Raad van oordeel dat dit een allesbehalve overtuigende *post-factum* verklaring betreft die duidelijk na reflectie tot stand gekomen is teneinde de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen alsnog verenigbaar te laten schijnen. Immers stelde S. nergens tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dat zij haar gsm zou hebben uitgezet en pas nadien de (dagelijkse) telefonische bedreigingen gehoord zou hebben. Zij stelde slechts dat A. haar sinds de verbreking van de verlovingsdag opbelde en haar bedreigde en dit tot aan haar vertrek (administratief dossier, stuk 23, landeninformatie, deel 36, gehoorverslag CGVS S., p. 9). Eerste verzoekende partij maakte er tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal dan weer nergens gewag van dat haar dochter toen zij haar gsm terug aanzette nog tal van telefonische bedreigingen kreeg te horen op haar voicemail. Toen zij uitdrukkelijk gevraagd werd naar de bedreigingen aan het adres van haar dochter S., stelde zij louter dat haar dochter telefonische bedreigingen kreeg tot twee of drie dagen na de verbreking van de verlovingsdag op 31 augustus 2017 maar dat ze daarna haar telefoon had uitgezet (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS A. K., p. 13-14). Dat haar dochter S. melding maakt van dagelijkse telefonische bedreigingen, terwijl eerste verzoekende partij slechts gewag maakt van een paar telefonische bedreigingen, ondergraaft verder de geloofwaardigheid van de voorgehouden problemen.

3.2.8.1. Waar verwerende partij het weinig aannemelijk acht dat eerste verzoekende partij nooit ofte nimmer zelfs maar al eens heeft nagedacht om een oplossing voor haar opgesloten familieleden te zoeken, stellen verzoekende partijen dat eerste verzoekende partij heeft verklaard dat dit bijna onmogelijk is, in het bijzonder voor haar broer. Soms gebeurt het weliswaar dat bepaalde personen worden vrijgesteld, maar voor dergelijke vrijstelling zijn er bijzondere omstandigheden nodig en onderhandelingen over dergelijke vrijstellingen duren lang.

3.2.8.2. De Raad stelt evenwel vast dat uit de verklaringen van eerste verzoekende partij blijkt dat zij zelfs nooit maar al eens heeft gedacht om een oplossing voor haar opgesloten familieleden te zoeken. Zij heeft er op geen enkel moment aan gedacht een vrijstelling te vragen voor haar familieleden of hun vrijheid/situatie besproken. Evenmin werd dit door de bemiddelaars aangekaart bij de familie D. De loutere uitleg dat dergelijke vrijstelling bekomen moeilijk zou zijn en dat onderhandelingen hierover lang duren, kan geenszins volstaan om te verklaren waarom eerste verzoekende partij hiertoe zelfs geen poging heeft genomen, te meer gezien haar veelvuldige verzoeningspogingen en het feit dat zij voor haarzelf wel een oplossing heeft gezocht: het verlaten van Albanië zodat haar kinderen opnieuw naar school konden gaan (administratief dossier, stuk 7, gehoorverslag CGVS A., p. 14-17).

3.2.9.1. Betreffende de motivering in de bestreden beslissingen dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door eerste verzoekende partij beweerde reactie van de politiecommissaris en wijkagent gelet op

de initiatieven die in Albanië worden genomen zowel op het vlak van de bestrijding van bloedwraak, als op het vlak van de aanpak van corruptie, stellen verzoekende partijen dat verschillende bronnen bevestigen dat bloedwraak nog steeds een probleem is in Albanië en dat de Albanese overheden geen effectieve bescherming bieden aan families die het slachtoffer zijn van bloedwraak. Verzoekende partijen benadrukken verder dat de familie D. een invloedrijke familie is en dat corruptie een wijdverbreid probleem is bij de Albanese politie en de Albanese rechtbanken. Ter staving van hun betoog voegen verzoekende partijen als bijlage bij hun verzoekschrift verschillende internationale rapporten en een internetartikel (bijlagen 3 en 5-7). Verder brengen zij nog een internetartikel aan (bijlage 4 van het verzoekschrift), stellende dat hieruit blijkt dat zelfs de familie van de Albanese procureur-generaal Albanië diende te verlaten omwille van bedreigingen. Verzoekende partijen stellen dat *“als zelfs de procureur-generaal geen bescherming voor zijn familie in Albanië kan kregen, (...) men zich legitiem (kan) afvragen hoe mensen zonder invloed zoals verzoekers bescherming zouden kregen”*. Ten slotte verwijzen verzoekende partijen nog naar verschillende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin geoordeeld werd dat niet gesteld kan worden dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet treffen.

3.2.9.2. De Raad stelt evenwel vast dat de door verzoekende partijen bijgebrachte informatie (bijlagen 3-7 van het verzoekschrift) op geen enkele wijze de motivering in de bestreden beslissingen dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet treffen en de informatie in het administratief dossier waarop deze motivering is gesteund, weerlegt.

Wat vooreerst het betoog van verzoekende partijen betreft dat bezwaarlijk kan worden aangenomen dat zij kunnen rekenen op de bescherming vanwege de Albanese autoriteiten nu zelfs de familie van de Albanese procureur-generaal Albanië moest ontvluchten nadat hij bedreigd werd (bijlage 4 van het verzoekschrift), stelt de Raad vast dat uit het bijgebrachte internetartikel evenwel blijkt dat de verhuis van de familie van de procureur-generaal naar een ander land een beschermingsmaatregel betreft genomen door de Albanese autoriteiten. De Raad ziet dan ook niet in hoe deze informatie aantoont dat de Albanese autoriteiten hen geen bescherming zouden bieden.

Verder bemerkt de Raad dat in de bestreden beslissingen niet ontkend wordt dat het fenomeen bloedwraak nog steeds een probleem vormt in Albanië en dat ook corruptie nog steeds een wijdverbreid probleem is, doch wordt er op gewezen dat uit de uitgebreide informatie in het administratief dossier (administratief dossier, stuk 23, landeninformatie, delen 1-34) blijkt dat de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen hebben ter bestrijding van het fenomeen bloedwraak. Ook wat betreft corruptie werden er verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. De informatie die verzoekende partijen bijbrengen en waarin gesteld wordt dat bloedwraak en corruptie nog steeds een probleem vormen binnen de Albanese maatschappij (bijlagen 3 en 5-7), volstaat dan ook geenszins om de vaststellingen in de bestreden beslissingen dienaangaande in een ander daglicht te stellen. Verder duidt de Raad er nog op dat ook in de bestreden beslissingen opgemerkt wordt dat rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en dat de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om een officiële klacht in te dienen. Doch neemt dit niet weg dat uit de informatie waarop verwerende partij zich dienaangaande steunt blijkt dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete.

Verder bemerkt de Raad nog dat de verwijzing van verzoekende partijen naar een aantal arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arresten nr. 137 920 van 4 februari 2015, nr. 158 129 van 10 december 2015 en nr. 160 706 van 25 januari 2016) niet dienstig is aangezien deze arresten geen bindende precedentswaarde hebben, gelet ook op het feit dat elk verzoek om internationale bescherming individueel moet worden onderzocht. Bovendien is bovenstaande motivering aangaande de beschermingsmogelijkheden in Albanië voor wat betreft bloedwraak gebaseerd op recentere informatie, waaronder de COI Focus aangaande bloedwraak in Albanië d.d. 29 juni 2017 (administratief dossier, stuk 23, map landeninformatie, deel 1) dewelke gesteund is op onder andere informatie verkregen tijdens een *fact finding* missie naar Albanië van 13 maart 2017 tot 21 maart 2017.

Gelet op de in de bestreden beslissingen beschreven initiatieven die in Albanië worden genomen zowel op het vlak van bestrijding van bloedwraak, als op het vlak van corruptie, kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan de beweerde reactie van de politiecommissaris en wijkagent.

3.2.10. Daargelaten de vaststelling dat verzoekende partijen niet preciseren op welke wijze artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie geschonden zou zijn, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen wel degelijk werden gehoord, dat zij toegang hadden tot hun dossier en dat zoals hoger blijkt de bestreden beslissingen met reden werden omkleed. Een schending van voormeld artikel kan dan ook niet worden aangenomen.

3.2.11. Waar verzoekende partijen nog de schending aanhalen van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient te worden opgemerkt dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partijen geenszins aannemelijk maken dat zij reeds werden vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen kunnen zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

3.2.12. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

3.2.13. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat er in Albanië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.14. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 22 en 23), en dat eerste verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 15 februari 2018 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Albanees en bijgestaan door haar advocaat. Tweede verzoekende partij werd door het Commissariaat-generaal twee keer opgeroepen voor een gehoor, doch kon op beide gehoren niet ingaan wegens geldige medische redenen (administratief dossier, stukken 12, 11 en 17). Uit haar verklaringen opgemaakt bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt evenwel dat zij omwille van dezelfde motieven als haar echtgenoot A. K. internationale bescherming heeft aangevraagd (administratief dossier, stuk 24B, vragenlijst CGVS). De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

3.2.15. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partijen niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden

beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

3.2.16. Waar verzoekende partijen ter terechtzitting een niet geïnventariseerde bundel stukken neerleggen stelt de Raad vast dat deze stukken niet voorzien zijn van een aanvullende nota. Met toepassing van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet worden deze stukken derhalve ambtshalve uit de debatten geweerd.

3.2.17. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT